

Knjiga proroka Daniela – sto sedamdeset i tri

Papinske sjene: razotkrivanje utjecaja i namjera iza „Hitlerova pape”

Jeff Pippenger

2024-04-03

U knjizi pod naslovom Hitlerov papa autor John Cornwell započinje priču o budućem papi koji je vladao kada je Hitler vladao Njemačkom, s njegovim djedom i papom Pijem IX., koji su bili protjerani iz grada Rima. Kada je Pio IX. pobjegao iz grada Rima, prerušen u časnu sestru, jedini čovjek kojega je poveo sa sobom bio je djed budućega pape. Cornwell razmatra blizak odnos te dvojice ljudi, a zatim pokazuje kako je i otac budućega pape bio povezan sa središtem moći Katoličke Crkve. Čineći to, on predočuje društveno, političko i religijsko okruženje povijesti od vremena Pija IX. pa sve do Drugoga svjetskog rata. Taj pregled povijesti iznimno je informativan.

„Još je jedan korak u papinskom uzdizanju bio poduzet kada je, u jedanaestom stoljeću, papa Grgur VII. proglasio savršenstvo Rimske Crkve. Među tvrdnjama koje je iznio bila je i ona kojom se izjavljuje da Crkva nikada nije pogriješila niti će ikada pogriješiti, prema Svetome pismu. No biblijski dokazi nisu pratili tu tvrdnju. Oholi je pontif također prisvajao vlast da svrgava careve te je izjavio da nijednu presudu koju on izrekne nitko ne može opozvati, dok je njegova povlastica bila opozvati odluke svih drugih.“

„Upečatljiva ilustracija tiranskoga karaktera ovoga zagovornika nezabludivosti pružena je u njegovu postupanju prema njemačkom caru Henriku IV. Zato što se usudio zanemariti papin autoritet, ovome je vladaru objavljeno da je izopćen i svrgnut s prijestolja. Prestravljen napuštanjem i prijetnjama vlastitih knezova, koji su bili potaknuti na pobunu protiv njega papinskim nalogom, Henrik je osjetio nužnost da se pomiri s Rimom. U pratnji svoje žene i vjernoga sluga prešao je Alpe usred zime, kako bi se ponizio pred papom. Stigavši do dvorca u koji se Grgur bio povukao, bio je, bez svoje straže, odveden u vanjsko dvorište, i ondje je, na oštroj zimskoj hladnoći, nepokrivene glave i bosih nogu, u bijednoj odjeći, čekao papino dopuštenje da stupi pred njega. Tek nakon što je tri dana ustrajao u postu i ispovijedanju, pontif se udostojao podariti mu oprost. Čak je i tada to bilo samo pod uvjetom da car pričekava papino odobrenje prije nego što ponovno uzme kraljevska obilježja ili vrši kraljevsku vlast. A Grgur, ushićen svojim trijumfom, hvalio se da mu je dužnost oboriti oholost kraljeva.” Velika borba, 57.

Grgur VII. bio je „zagovornik nepogrešivosti”, no ta smiješna tvrdnja nije bila proglašena službenim naukom (dogmom) sve do Pija IX., koji je tu besmislenu tvrdnju učinio utvrđenim naukom na Prvom vatikanskom saboru. Taj je nauk usvojen 18. srpnja 1870., točno sto i pedeset godina prije prvoga razočaranja sto četrdeset i četiri tisuće.

Ono što je poučno u vezi s poviješću jest to da je, kada je Pio IX. organizirao Prvi vatikanski sabor i proveo svoj nauk o nezabludivosti, njegova motivacija proizišla iz njegove mržnje prema onome što se nazivalo „modernizmom”. Ona nije bila ukorijenjena u zamisli da papa ne može pogriješiti pri definiranju biblijskih nauka, nego je bila obrana papinskoga protivljenja utjecaju koji je

proizvela Francuska revolucija. Bila je usmjerena protiv onoga što će na koncu postati poznato kao komunizam.

Francuska revolucija izazvala je prevrat u vladajućem ustrojstvu europskih naroda, uz osobitu mržnju prema monarhiji koja je papinstvo. Talijanski republikanski ustanak bio je taj koji je privremeno istjerao Pija IX. i njegovu desnu ruku iz Rima. „Modernizam”, koji su predstavljale razne filozofije proizašle iz Francuske revolucije, bio je zakleti neprijatelj Pija IX., a njegov nauk o nepogrješivosti bio je osmišljen da podupre svaku tvrdnju koju je papa iznosio protiv modernističkih ideja proizašlih iz Francuske revolucije.

Daniel, jedanaesto poglavlje, četrdeseti redak, utvrđuje da je 1798. godine kralj juga (ateistička Francuska) zadao smrtonosnu ranu kralju sjevera (papinstvu).

Nauk o nezabludivosti Pija IX. bio je povezan s ratom prikazanim u četrdesetom retku jedanaestog poglavlja Daniela, a od potonjega dijela 1869. do sljedeće godine Pio IX. sazvaio je Prvi vatikanski sabor, poznat kao Vaticanum I., sa svrhom da potvrdi kako je papa glava katolicizma i kako je katolicizam glava svih crkava, kao što je bilo proglašeno Justinijanovim dekretom godine 533.

Drugi vatikanski sabor, također poznat kao Vatikan II., održan je od 1962. do 1965. godine. Bio je to prijeloman događaj u povijesti Katoličke Crkve i jedan od najznačajnijih ekumenskih sabora u novije doba. Sabor je sazvan pod vodstvom pape Ivana XXIII. te je nastavljen tijekom pontifikata pape Pavla VI. nakon smrti Ivana XXIII. 1963. godine. Važno je prepoznati jasnu razliku između ta dva sabora.

Prvi sabor trebao je ustanoviti ono što se naziva papinim „primatom“, što znači da je papa vrhovni vladar, učitelj i pastir Crkve, odgovoran za očuvanje i tumačenje nauka vjere. Njegova se vlast sastojala u definiranju dogmi, izdavanju doktrinarnih dekreta i davanju autoritativnih izjava o pitanjima vjere i morala, poznatih kao papinska nezabludivost. To uključuje papinu jurisdikcijsku vlast nad sveopćom Crkvom, uključujući ovlast imenovanja biskupa, uređivanja sakramenata i upravljanja crkvenom upravom.

Drugi je sabor trebao preusmjeriti Crkvu u ekumenski entitet. Ti su sabori bili izravno suprotstavljeni prijedlozi. Konzervativnom prvom saboru proturječio je liberalni drugi sabor. Te su se dvije frakcije razlikovale kao noć i dan, a proročanstvo koje se pripisuje trima fatimskim tajnama prepoznaje unutarnji rat, prikladno predstavljen tim dvama saborima.

Proročanstvo prepoznaje skupinu koja podupire primat predstavljen Pijom IX. kao onu koja je prikazana onim koji se naziva ili „bijeli papa”, ili „dobri papa”, ili „dobri biskup”, a druga skupina, povezana s Drugim vatikanskim saborom, prikazana je „crnim papom”, ili „lošim papom”, ili „lošim biskupom”. Spor dvaju političkih koncepata prikazan je kada posjetite svetište čuda u Fatimi, u Fatimi, Portugal. Pri ulasku, prolaz je postavljen između kipa crnog pape s jedne strane i bijelog pape s druge strane.

Stoga to postaje dijelom baštine čovjeka koji će na koncu postati ono što knjiga označuje kao Hitlerova papu, tako da su njegovi korijeni isprepleteni u borbi između modernizma (kralja juga) i papinske prevlasti (kralja sjevera).

Treba razumjeti da je autor knjige koju razmatramo bio katolik na dobru glasu te da je njegova izričita svrha pri pisanju te knjige bila rasvijetliti tvrdnju da je papa koji je vladao tijekom Drugoga svjetskog rata podupirao Hitlera, naciste ili da je snosio bilo kakvu krivnju za holokaust nad Židovima i drugima. Kada se Cornwell osvrće na djeda Pija XII., koji je bio desna ruka čovjeku što je sazvao Prvi vatikanski sabor, povijest borbe između kraljeva juga i sjevera odigrava se upravo u toj povijesti. Kada je revolucija „republikanizma” dosegla Italiju, Talijani su na otprilike godinu dana protjerali Pija IX. iz grada Rima, a otada nadalje, čak i nakon njegova povratka, sve što je papinstvo ikada posjedovalo bilo je sto deset jutara, poznatih kao Vatikanski Grad.

Jedini način na koji se uopće mogao vratiti u Vatikan bio je uz pomoć francuskih postrojbi i zajma Rothschilda, zloglasnih židovskih bankara. Da bi se razumno razumjela papinska suučesnost u holokaustu tijekom Drugoga svjetskog rata, potrebno je imati neko osnovno razumijevanje europskoga stava prema Židovima od Kristova raspeća. Knjiga sugerira da su antisemitizam i rasizam dva različita stava, tvrdeći da je Hitlerova mržnja prema Židovima bila rasistička, jer je Hitler Židove smatrao nižom kategorijom ljudskih bića, dok je antisemitizam bio mržnja prema Židovima zato što su ubili Boga. Bilo da su to jedno te isto ili među njima doista postoji razlika, stvarnost stradanja Židova vrijedna je razumijevanja.

Na primjer, u Americi danas, ako se upotrijebi riječ „getto”, većina misli da je to naziv za siromašan, zapušten dio grada. No izraz „getto” izvorno se odnosio na dio grada, osobito u Veneciji, u Italiji, gdje su Židovi tijekom srednjega vijeka bili prisiljeni živjeti. Prvi geto uspostavljen je u Veneciji 1516. godine, kada je Mletačka Republika ograničila Židove na određeno gradsko područje poznato kao „geto nuovo” (nova ljevaonica), koje je s vremenom postalo poznato kao geto.

U Europi su tijekom srednjega vijeka Židovi bili ograničeni glede mjesta na kojima su smjeli živjeti, kao i glede zanimanja kojima im je bilo dopušteno baviti se. Ograničenja su se temeljila na staroj definiciji antisemitizma, koja se odnosila na uvjerenje da su Židovi ubili Boga te da su svi njihovi kasniji problemi bili navučeni na njih same njihovim vlastitim djelima.

U srednjem vijeku bilo je ustaljeno pravilo da kršćani nisu smjeli posuđivati novac niti primati kamate na zajam. Židovi su bili izuzeti od toga ograničenja, te je posuđivanje novca postalo jedno od zanimanja kojima je Židovima bilo dopušteno baviti se. Židovski bankari, poput obitelji Rothschild, bili su mjenjači novca kao odgovor na zakonska ograničenja glede toga kojim su se zanimanjima smjeli baviti. Kada je Pio IX. trebao sredstva da se vrati u Vatikan, ogorčenost zbog toga što više nije vladao gradom Rimom bila je još pojačana njegovom potrebom da se za novac obrati Židovima.

Prije nego što je bio protjeran iz Rima, činilo se da je Pio IX. pripadao jednomu od dvaju tabora u pogledu Židova i odnosa Crkve prema Židovima. Ta su se dva tabora sastojala od onih koji su vjerovali da Židovi, ma što im se dogodilo, jednostavno dobivaju ono što zaslužuju, i od drugoga koji je bio sklon pokazati nešto milosrđa prema Židovima. Kada se Pio IX., nakon što je bio protjeran, vratio u Vatikan, milosrđe koje je ponekad očitovao prije svoga progonstva više se nikada nije očitovalo. Prije svoga progonstva ukinuo je geto u gradu Rimu, a nakon svojega

povratka ponovno je uspostavio geto i započeo oporezivanje Židova kako bi nadoknadio svoje financijske gubitke.

Desna ruka pape Pija IX. bio je Marcantonio Pacelli, djed Hitlerova pape. Bio je odvjetnik koji je pripadao posebnoj klasi odvjetnika što su podupirali papinstvo. Njegov sin postao je dijelom iste te elitne klase odvjetnika, kao i njegov unuk, koji će naposljetku postati Hitlerov papa. Nakon što knjiga izloži povijest djeda Eugenija Pacellija, njegova oca te njegove mladosti i obrazovanja, obraća se položaju koji je Pacelli preuzeo kada je započeo svoj rad za papinstvo. Kao odvjetnik, potekao iz elitnih papinskih odvjetnika, bio je izabran da vodi odjel specijaliziran za ugovore, koji se nazivaju konkordati. Godine 1901. Pacelli je doveden u ured Papinskoga državnog tajništva.

Pacelli je postao izaslanik narodima. U proročkom smislu Pacelli je postao pravna točka dodira koja je dovršila blud kraljeva zemaljskih s papinstvom. Godine 1903. Pio X. bio je okrunjen za papu. Odmah je počeo napadati „intelektualni otrov” koji je proizvodio „relativizam i skepticizam”. Čovjek koji je vodio nastojanje Pija X. da iskorijeni „modernizam” bio je Umberto Benigni, koji je radio u istom uredu kao i Pacelli. Benigni je jednom izjavio za skupinu povjesničara svjetskoga glasa da su to ljudi kojima „povijest nije ništa drugo doli neprestani očajnički pokušaj povraćanja. Za takvu vrstu ljudskih bića postoji samo jedan lijek: inkvizicija!” Prema Benigniju, povjesničar koji bi izrazio bilo kakvu simpatiju prema idejama proizišlima iz Francuske revolucije trebao je biti pogubljen.

Službeno je Benigni vodio propagandno ministarstvo za papinstvo, ali je neslužbeno upravljao i tajnom špijunskom mrežom, osmišljenom kako bi se utvrdilo koji katolici gaje bilo kakvu naklonost prema „modernizmu“, koji je potekao od kralja juga. Naposljetku je 1910. njegovo djelovanje dovelo do direktive koja je obvezivala službenike papinstva da polože prisegu, nazvanu Antimodernistička prisega. Ona je još uvijek na snazi. Da biste bili zaposleni u Vatikanu, morate se zakleti na mržnju prema modernističkim idejama, koje bismo danas nazvali komunističkim idejama.

U sažetku Cronwellove knjige, na zaštitnom listu stoji: „U prvom desetljeću stoljeća, kao briljantan mladi vatikanski pravnik, Pacelli je pomogao oblikovati ideologiju papinske moći bez presedana; tijekom 1920-ih služio se lukavstvom i ucjenom kako bi nametnuo vlast u Njemačkoj. Godine 1933. Hitler je postao njegov savršeni pregovarački partner te je uspostavljen konkordat koji je Katoličkoj Crkvi dodijelio vjerske i obrazovne povlastice u zamjenu za katoličko povlačenje iz društvenog i političkog djelovanja. Ta ‘dobrovoljna’ abdikacija političkog katolicizma, nametnuta iz Rima, olakšala je uspon nacizma.”

Na sjednici vlade 14. srpnja 1933. Adolf Hitler izrazio je mišljenje da je upravo toga mjeseca konkordat koji je Pacelli sklopio s nacistima Njemačkoj stvorio „područje povjerenja.... u razvoju borbe protiv međunarodnog Židovstva.”

Cornwellova knjiga nije bila dobro primljena među katolicima koji su odbijali prihvatiti dokaze da je Pacelli bio glavni razlog što je Hitler uspio doći na vlast, jer je Njemačka bila većinski katolička. Pacelli je sklopio sporazum koji je spriječio katoličku izdavačku kuću, katoličke novinske agencije i katoličke škole da od 1933. nadalje govore bilo što o smjeru kojim je Hitler išao. Knjiga prati

očiti Pacellijev antisemitski nagib, a on je potom tijekom Drugoga svjetskog rata postao papa. Na temelju knjige mogu se utvrditi najmanje tri činjenice na osnovi vrlo pouzdanih povijesnih izvora.

Prva je rat kralja sjevera i kralja juga, kako je prikazan u jedanaestom poglavlju Daniela. U tom su ratu neprijateljske strane katolicizam protiv ateizma, papa protiv komunizma. Druga je točka da je papa tijekom Drugoga svjetskog rata upotrijebio nacizam kao svoju posredničku vojsku protiv ateizma, baš kao što je papa 1989. upotrijebio otpali protestantizam kao svoju posredničku vojsku protiv ateizma SSSR-a. Knjiga također identificira unutarnju i vanjsku proročku strukturu predstavljenu sotonskim porukama koje su proizišle iz čuda u Fatimi.

Pogranični rat kod Rafije, prikazan u jedanaestom i dvanaestom retku jedanaestog poglavlja Daniela, predstavlja pogranični rat koji se upravo odigrava u Ukrajini. Drevni rat bio je vrući rat, a drugi je drugi posrednički rat, pri čemu su posredničke vojske uključene u smrtonosni sukob. Rafija prepoznaje pogranični rat kao rat između kralja sjevera i kralja juga, no proročanstvo uči da je sve do uskoro dolazećega nedjeljnog zakona bludnica iz Tira zaboravljena, Jezebel je u Samariji, a Herodijada je preskočila Herodovu rođendansku gozbu. Ta tri svjedoka o ulozi kralja sjevera u ovoj sadašnjoj povijesti jesu da ona iza kulisa povlači konce. Vrući ratovi, posrednički ratovi i hladni ratovi koji se zbivaju dok je ona zaboravljena izvršavaju se po njezinim posredničkim vojskama.

Rusija je kralj juga i sada je uključena u granični rat koji financiraju globalisti zapadnog svijeta, ponajprije progresivni demokrati i RINO republikanci (republikanci samo po imenu) u Sjedinjenim Državama. Kada su Sjedinjene Države u četrdesetom retku jedanaestog poglavlja Daniela prikazane kao posrednička vojska kralja sjevera, njihove dvije proročke značajke jesu vojna moć i financijska snaga. Sjedinjene Države u Ukrajini obavljaju isto djelo koje su činile 1989. godine, pomažući Papi protiv Rusije, a posrednička vojska na terenu, koja brani Ukrajinu, toliko je puna pristaša nacizma da to ni glavni mediji ne mogu zanijekati. Rim sada upotrebljava iste posredničke vojske koje je upotrebljavao u vrućem ratu, Drugom svjetskom ratu, i 1989. godine, za rat protiv Rusije. Pročitajte knjigu: Hitlerov papa, tajna povijest Pija XII.

Ovo ćemo proučavanje nastaviti u sljedećem članku.

„Na sličan način, kada je Bog namjeravao ljubljenu Ivanu otvoriti povijest Crkve za buduća vremena, dao mu je jamstvo Spasiteljeva zanimanja i skrbi za svoj narod otkrivši mu ‘Jednoga slična Sinu čovječjemu’ kako hodi među svijećnjacima, koji su simbolizirali sedam crkava. Dok je Ivanu bilo pokazano posljednje veliko borbe Crkve sa zemaljskim silama, bilo mu je također dopušteno promatrati konačnu pobjedu i izbavljenje vjernih. Vidio je Crkvu dovedenu u smrtonosan sukob sa Zvijeri i njezinim kipom, te kako se pod prijetnjom smrti nameće štovanje te Zvijeri. Ali, gledajući dalje od dima i buke boja, ugledao je mnoštvo na gori Sionu s Janjetom, koje je, umjesto žiga Zvijeri, imalo ‘ime Oca njegova napisano na svojim čelima’. I opet je vidio ‘one koji pobijediše Zvijer i kip njezin, i žig njezin, i broj imena njezina, gdje stoje na staklenome moru i imaju harfe Božje’ te pjevaju pjesmu Mojsijevu i Janjetovu.“

„Ove su pouke za našu korist. Svoju vjeru trebamo osloniti na Boga, jer je upravo pred nama vrijeme koje će iskušati duše ljudi. Krist je na Maslinskoj gori iznio strašne sudove koji su

trebali prethoditi Njegovu drugom dolasku: 'Čut ćete za ratove i glasove o ratovima.' 'Ustat će narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva; i bit će gladi, pošasti i potresa na raznim mjestima. A sve je to početak nevolja.' Premda su se ta proročanstva djelomično ispunila pri razorenju Jeruzalema, ona se još izravnije odnose na posljednje dane.“

„Stojimo na pragu velikih i svečanih događaja. Proročanstvo se brzo ispunjava. Gospodin je pred vratima. Uskoro će se pred nama otvoriti razdoblje od silnoga značenja za sve žive. Sporovi iz prošlosti bit će oživljeni; pojavit će se novi sporovi. Prizori koji će se odigrati u našem svijetu još nisu ni sanjani. Sotona djeluje preko ljudskih oruđa. Oni koji nastoje promijeniti Ustav i ishoditi zakon kojim bi se nametnulo svetkovanje nedjelje malo shvaćaju kakav će biti ishod. Kriza je već neposredno pred nama.“

„Ali Božji sluga ne smiju se uzdati u same sebe u ovoj velikoj krizi. U viđenjima danima Izaiji, Ezekielu i Ivanu vidimo koliko je usko nebo povezano s događajima koji se zbivaju na zemlji i kolika je Božja skrb za one koji su Mu odani. Svijet nije bez vladara. Program budućih događaja nalazi se u rukama Gospodnjim. Veličanstvo neba drži sudbinu naroda, kao i potrebe svoje Crkve, u svojoj vlastitoj skrbi.“ Testimonies, sv. 5, 752, 753.